

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. H., narozený dne X, bytem S.,
zastoupený: JUDr. R. R., obecný zmocněnec, bytem X,
proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023, sídlem Na
Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen **MPSV**),
v řízení o žalobě ze dne 20.5.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2019 č.j. MPSV-
2019/54485-914,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 18.3.2019, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech sociální péče rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

2. **Včasnou žalobou** ze dne 20.5.2019 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2019 č.j. MPSV-2019/54485-914, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni (dále jen **ÚP**), ze dne 19.12.2018 č.j. 333509/18/PM (dále též **prvoinstanční rozhodnutí**), jímž byla podle § 5 odst. 1, a § 9, § 10 a § 11 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), a přílohy k tomuto zákonu, zamítnuta žádost žalobce o dávku pro osoby se zdravotním postižením příspěvek na zvláštní pomůcku – „Motorové vozidlo“.
3. **V žalobě** žalobce vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, protože se neztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů a považuje rozhodnutí na nich stojící za nesprávná a nezákonná a navrhl jejich zrušení. Především nesouhlasil s posouzením jeho zdravotního stavu, kdy Posudková komise MPSV (dále jen **PK MPSV** či **komise**) dospěla k závěru, že zdravotní stav žalobce má povahu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu podle ustanovení části I. bodu 1. písm. j) přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen **Příloha zákona**), tj. jako těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí, jejíž podstatou je (anatomická nebo) funkční ztráta končetiny. Žalobce netrpí anatomickou ztrátou žádné z jeho končetin, ale v případě jeho dolních končetin jde o funkční ztrátu. Nepříznivý zdravotní stav žalobce je trvalý a projevuje se tak, že žalobce nemůže ovládat své dolní končetiny, resp. jednu z dolních končetin vůbec, druhou jen omezeně. Z těchto zdravotních důvodů je možnost chůze žalobce limitována natolik, že i při opoře o dvě francouzské hole, je schopen omezeného pohybu, a to v rámci bezbariérového prostředí. Příčinou snížení míry schopnosti mobility je roztroušená skleróza.

Dále žalobce namítal nesprávné právní posouzení a vadný výklad užitých právních norem, přičemž uváděl, že jde o ukázkou kolize uvnitř zákona, jelikož zákon na jednom místě (§ 9 odst. 2) operuje s pojmem těžká vada nosného nebo pohybového ústrojí a spojuje s tímto stavem, tj. s jakýmkoliv zdravotním postižením citovaným výše, nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla, na jiném místě [v části I. bod 4. písm. a) přílohy k zákonu] obsahuje úpravu s tímto ustanovením přímo kolidující. Žádost žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovanou na dodatečnou úpravu motorového vozidla byla úspěšná na rozdíl od žádosti o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Dle žalobce by řešením měl být výklad těchto ustanovení ve prospěch osob zdravotně nezpůsobilých, nikoli naopak. Výklad aplikovaný správními orgány, čili uznání nároku na dávku umožňující jeho dodatečnou úpravu a neuznání dávky na samotné pořízení vozidla považoval žalobce za principiálně nezákonný a mající ve svém důsledku negativní vliv na správnost rozhodnutí. Správní orgán měl dle žalobce provést hodnotovou úvahu při aplikaci právního předpisu, a nikoliv se omezit na gramatický výklad textu zákona a dále se nezabývat nepatřičností aplikačních důsledků jím zvoleného způsobu

aplikace právního předpisu. Bizarním projevem provádění nepojistného systému je skutečnost, že žalobce od vzniku nároku dělí jedině, a to amputace nefunkční končetiny. Správní orgány měly žádosti žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku vyhovět s odkazem na v právním státě neospravedlnitelný rozdíl, který vytváří text zákona mezi funkční a anatomickou ztrátou končetin a měly odmítnout přístup, který nespravedlnost jen prohlubuje.

Také žalobce hodnotil posuzování míry snížení pracovní schopnosti, načež dospěl k závěru, že správní orgán měl posoudit celkovou míru dopadu jeho zdravotních postižení do schopnosti jeho mobility a měl zhodnotit, zda míra snížení jeho schopnosti mobility odpovídá míře snížení schopnosti mobility, která je spojena s jednotlivými zdravotními postiženími uvedenými v části I. bodu 1. písm. a), b), d) až i) a l) přílohy zákona, jelikož zákon spojuje vznik předmětného nároku s anatomickou ztrátou dolní končetiny ve stehně s možností oprotézování u jinak zcela zdravého člověka. Avšak míra snížení mobility takového člověka je vyšší, než míra snížení mobility žalobce. Reziduální schopnost mobility žalobce je tedy nižší, než u zdravé osoby, jež trpí anatomickou ztrátou dolní končetiny ve stehně, tj. osoby, jejíž žádosti o příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla by bylo vyhověno. Přiznání dávky osobě, jejíž míra schopnosti mobility byla v důsledku zdravotního postižení snížena méně, tj. osobě s vyšší zachovalou mírou schopnosti mobility, a současně nepřiznání dávky osobě s nižší zachovalou mírou schopnosti mobility je v právním státě třeba považovat za natolik nespravedlivé, že je třeba navozování takového stavu aplikační praxí odmítnout. Z tohoto důvodu měl správní orgán vyhovět žádosti žalobce. Dle něho zákon aplikovaný formalisticky, systematicky vede v určitých případech k neobhájitelné nespravedlivosti rozhodnutí orgánu provádějících nepojistný systém, neboť při takovém přístupu k aplikaci upřednostňuje osoby s mírnějším zdravotním postižením před osobami s těžším zdravotním postižením. Tuto situaci přitom není třeba nezbytně řešit jen další úpravou právního předpisu, lze řešit i v mezích jeho výkladu. Žalobce dále citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 4 Ads 51/2016-29 ze dne 16.6.2016, s nímž se však neztotožnil, neboť dle jeho názoru zde NSS bez hlubšího zamyšlení optimisticky a až ukvapeně operuje s tezí, že zákonodárce spojil vznik nároku na předmětný příspěvek s nejzávažnějšími vadami nosného nebo pohybového ústrojí. Nicméně tomu tak dle žalobce není, a proto poukázal na rozsudek NSS č.j. 3 Ads 55/2013-29, z něhož je patrné, že NSS si je plně vědom skutečnosti, že je nezbytné na úrovni správních orgánů postupovat „se zohledněním okolností každé rozhodované věci“, již se však blíže nezabývá tím, jak konkrétně by to měl správní orgán učinit, což vzbuzuje otázku, zda nejde pouze o bezobsažnou abstraktní frázi, kterou jen těžko mohou správní orgány naplňovat. Závěrem žalobce uvedl svou domněnku, že jeho zdravotní postižení má charakter těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení minimálně tří funkčních celků jeho pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy.

4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 18.3.2019, č.j. MPSV-2019/54485-914**, jehož kopie byla připojena k žalobě, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí ÚP ze dne 19.12.2018 s odůvodněním, že na základě posudku PK MPSV ze dne 5.3.2019, podle něhož se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, ale není osobou, která má ve smyslu § 9 odst. 2 a odst. 4 zákona těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nepríznivého zdravotního stavu; nejde o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou v písm. a), b), d) až i) a l) bodu 1 části I přílohy zákona, nejde ani o těžké mentální postižení uvedené v písm. b) bodu 4 části I přílohy zákona a tento stav existoval i k datu 23.8.2018, tj. k datu podání žádosti. Žalovaný konstatoval po zhodnocení všech důkazních prostředků, že žalobce nemá nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovanou na pořízení motorového vozidla. Dále uvedl, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházející řízení s právními předpisy v rozsahu odvolacích námitek a dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ÚP potvrdil.

5. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě dne 4.7.2019 sdělil, že v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 18.3.2019 uvedl zjištěný skutkový stav, podklady, hodnocení důkazů a citoval příslušná ustanovení zákona i přílohy zákona. Závěr posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město (dále jen **OSSZ**) ze dne 28.11.2018 v řízení vedeném ÚP je shodný se závěrem posudku PK MPSV (ze dne 5.3.2019) vypracovaného za účasti odborného lékaře z oboru neurologie (žalobce byl jednání přítomen) a žalovaný v něm nezjistil žádné nesrovnalosti. Posudkový závěr považoval žalovaný za úplný, objektivní a přesvědčivý. Dále bylo uvedeno, že žalovaný shromáždil podklady, které jsou dle jeho názoru dostatečné pro zjištění skutkového stavu věci. Své rozhodnutí žalovaný považoval za souladné s právními předpisy a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno toto rozhodnutí rušit, proto závěrem navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
6. **Ze správního spisu** vedeného v této věci soud zjistil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného i v jeho vyjádření ze dne 4.7.2019 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 20.3.2019; rovněž je založeno rozhodnutí ÚP ze dne 19.12.2018 o zamítnutí žádosti žalobce i odvolání žalobce ze dne 2.1.2019 proti němu. Ze založeného posudku PK MPSV ze dne 5.3.2019 vyplývá, že jednání se zúčastnil i žalobce a jeho zmocněnec, přičemž po zhodnocení doložené zdravotní dokumentace a vyšetření žalobce přítomným odborným lékařem z oboru neurologie bylo v části „Posudkové zhodnocení“ uvedeno mimo jiné, že se jedná o dlouhodobě nepřítomný zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je sclerosis multiplex, sekundárně progresivní forma, EDSS 6,5, VAS krční a hrudní páteře při skolióze, pedes transversoplani, dále arteriální hypertenze, chronická žilní insuficience DK, imperativní mikce. Žalobce je plně orientován, normálního intelektu, zrak zhoršený vlevo, vpravo v normě, sluch v normě; kardiopulmonálně je kompenzován; v oblasti pohybového aparátu hybnost horních končetin je dobrá, nepřítomny svalové atrofie, úchopová funkce obou rukou zachována, na DK výrazně oslabená síla pravé DK, kterou aktivně zvedne nad podložku do 5 cm, v Ming. neudrží vpravo, výrazná spasticita pravé DK, pohyby v obou kolenních a v obou kyčelních kloubech jsou pasivně volné; zvýšená hrudní kyfosa, blok dolního úseku krční páteře, ve středním úseku Th a L páteře při retroflexi, stoj o širší bazi, chůze výrazně spasticko-paretická vpravo s pomocí dvou FH, pravou DK táhne za sebou, přisouvá. Dále bylo uvedeno k námitkám žalobce, že u něho nebyla prokázána těžká vada nosného nebo pohybového ústrojí, anatomická ztráta v oblasti dolních nebo horních končetin, nejedná se o funkční ztrátu obou dolních končetin nebo jedné horní a jedné dolní končetiny na podkladě úplné obrny nebo těžkého ochrnutí, kdy je opěrná funkce obou končetin těžce narušena nebo chybí, chůze i s vydatnou oporou je prakticky nemožná. Těžce paretická a těžce funkčně postižena je pravá dolní končetina

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

žalobce. Nebyla prokázána ankylóza obou kyčelních nebo obou kolenních kloubů ani těžké kontraktury v okolí, ztuhnutí páteře, postižení pánve, ani disproporční poruchy růstu. Zjištěné funkční postižení nedosahuje těžké funkční poruchy na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s pohybovým selháním při chůzi mimo přirozené prostředí a odkázaností na vozík pro invalidy. Závěrem komise uvedla, že se shoduje s posudkovým lékařem OSSZ, když u žalobce se nejedná o těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí uvedenou v písm. a), b), d) až i) a I) bodu 1 části I přílohy zákona a nejedná se ani o těžkou nebo hlubokou mentální retardaci ani o stav na rozhraní těžké mentální retardace uvedené v písm. b) bodu 4 části I téže přílohy. Založen je i posudek OSSZ Plzeň-město ze dne 28.11.2018, jehož závěr je shodný se závěrem posudku PK MPSV výše citovaného.

7. **V replice ze dne 26.7.2019 žalobce** konstatoval, že žalovaný se ve svém vyjádření nijak nevypořádal s jeho argumentací uvedenou v žalobě. Dále zmínil, že v žalobě nepopisoval drobné procesní ústrky správních orgánů, neboť je nepovažoval natolik intenzivními, že by právě v jejich důsledku bylo vydáno nesprávné rozhodnutí. Na okraj zmínil, že při jednání PK MPSV nebyl zástupce žalobce účasten celému jednání, když byl před vlastní osobní prohlídkou žalobce požádán, aby opustil místnost, čemuž vyhověl a zpátky do místnosti byl pozván až po provedení uvedené prohlídky. Také konstatoval, že žalovaný v rámci svého vyjádření nepřinesl žádný nový argument, s nímž by se již nevypořádal v textu žaloby, ale zcela se vyhýbá polemice o způsobu aplikace právních předpisů s prostým odkazem na legislativní techniku formulace hypotézy právní normy taxativním výčtem, avšak žádným způsobem se nevypořádal s argumentací, že skutečnost, že je určitý okruh nositelů nároků vymezen taxativním výčtem, nebrání správnímu orgánu plnit svou povinnost a uvažovat ať už účel právní normy či kritérium spravedlnosti. Žalobce dále rozebral problematiku legislativní techniky formulace hypotézy právní normy taxativním výčtem s tím, že je nutné, aby hranice naplnění či nenaplnění hypotézy právní normy platila pro všechny bez výjimky, k čemuž vytvořil několik modelových příkladů, na nichž vysvětloval svou tezi.
8. **Poté v duplice ze dne 13.8.2019 žalovaný** zdůraznil, že správní orgány jsou vázány zákonem a není možné se správním uvážením od zákonné dikce odchylovat, přičemž příklad žalobce uvedený v replice považoval za nepřiléhavý. Žalovaný za účelem posouzení zdravotního stavu žalobce vyžádal posudek PK MPSV, neboť nedisponuje dostatečnými znalostmi ohledně medicíny. Posudek poté hodnotil jako každý jiný důkaz s ohledem na jeho přesvědčivost a úplnost a podotkl, že právní předpisy sociálního práva jsou koncipovány tak, že posouzení zdravotního stavu je považováno za stěžejní důkaz při posouzení nároku určité osoby na požadovanou dávku. Správní orgán tedy pouze posoudí zjištěné skutečnosti se zákonnou dikcí, a v případě splnění zákonných předpokladů nárok na dávku přizná. Taxativní vymezení dle žalovaného zabraňuje užití správní diskrece a jeho kogentnost pak zmírnění tvrdosti zákona. Pokud žalobce a jeho zástupce nabyli přesvědčení, že zákon zasahuje do žalobcových práv, lze se domáhat nápravy u Ústavního soudu. Na závěr žalovaný vyjádřil, že jeho rozhodnutí je zcela v souladu s platnými a účinnými právními předpisy, proto navrhl zamítnutí žaloby.
9. **V § 9 odst. 2 a 4 zákona** je stanoveno: Nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zadržního systému má

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku. Zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání jsou uvedeny v příloze k tomuto zákonu.

10. Dle části I (Zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku) bodu 4. Přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému se považují: a) zdravotní postižení uvedená v bodě 1 písm. a), b), d) až i) a l),

b) těžká nebo hluboká mentální retardace a stavy na rozhraní těžké mentální retardace.

11. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím bez nařízení jednání.
12. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Soud však na základě všech zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2019 není důvodná. Žalobce totiž dle názoru soudu neprokázal, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákonem ohledně rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, přičemž neznamená, pokud není rozhodnutí žalovaného podle představ žalobce, že je takové rozhodnutí nesprávné či dokonce v rozporu se zákonem.
13. Stejně jako žalovaný, tak i soud připomíná, že nemá medicínské vzdělání a není ani v jeho možnostech přezkoumávat zdravotní stav žalobce, což ostatně není příslušný ani ÚP či žalovaný. Za tímto účelem jsou proto pro odvolací řízení zřizovány posudkové komise MPSV tvořené lékaři, kteří zejména na základě předložené zdravotnické dokumentace účastníka řízení vyhotoví posudek o jeho zdravotním stavu, který je následně podkladem pro rozhodování správních orgánů a i soudů. V řízení o příspěvek na zvláštní pomůcku (motorové vozidlo) v prvním stupni posuzuje zdravotní stav posudkový lékař OSSZ a podle závěru tohoto lékařského posudku ÚP pouze hodnotí, zda byly splněny zákonné podmínky pro přiznání příspěvku, tedy zda žalobce má takové zdravotní postižení, které zákon vyžaduje, aby vznikl na předmětný příspěvek nárok. V případě, že je proti rozhodnutí ÚP podáno odvolání, posuzuje se zdravotní stav žadatele znovu, tentokrát jej však posuzuje PK MPSV zřízená dle zákona (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Její závěr o zdravotním stavu účastníka, tj. žadatele, je pro žalovaného závazný. V rámci řízení před soudem pak soud může pouze přezkoumat, zda rozhodnutí správních orgánů není v rozporu se zákonem a zda netrpí vadami, pro které by bylo možné jej zrušit. V tomto směru může soud přezkoumat, zda posudek o zdravotním stavu žalobce byl vydán na základě veškerých předložených lékařských zpráv. Soud však v této projednávané věci neshledal, že by uvedený posudek PK MPSV byl nesprávný a nezákonný, neboť byl vypracován po jednání komise v řádném složení za účasti předsedy komise a odborného lékaře z oboru neurologie a bylo vycházeno z předložené zdravotní dokumentace – z posudkového spisu vedeného ohledně žalobce na OSSZ Plzeň-město, z lékařského nálezu ze dne 30.10.2018 od praktického lékaře (MUDr. X), z neurologického vyšetření ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

29.3.2017 i ze zpráv z rehabilitace (24.5.-7.6.2017 a 3.5.2018), jakož i z vyšetření žalobce neurologem při jednání komise dne 5.3.2019; další lékařské zprávy v průběhu řízení nebyly předloženy.

14. Posudek PK MPSV musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti, což v této věci posudek PK MPSV pracoviště v Plzni splňuje, jelikož se vyjádřil ke všem námitkám žalobce ohledně posouzení zdravotního stavu a žádnou z nich neshledal důvodnou. V každé posuzované věci platí požadavek úplnosti a přesvědčivosti především pro řízení před žalovaným správním orgánem, jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán, obdobně je pak třeba posuzovat požadavky na tento posudek kladené v případném soudním přezkumném řízení (viz např. rozsudek NSS č.j. 4 Ads 57/2009-57 ze dne 23.9.2009).
15. Sociální péče není koncipována tak, aby na všechny dávky dosáhly všechny osoby v nepříznivé sociální či zdravotní situaci. Každá jednotlivá dávka a příspěvek jsou upraveny zákonem a lze je přiznat pouze při splnění všech zákonných podmínek, které ale nejsou jednotné. Znění § 9 odst. 4 zákona a části I bodu 4 písm. a) jeho přílohy výslovně stanoví, že za zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku pořízení motorového vozidla se považují jen v příloze vyjmenované nemoci. Proto tato dávka nemůže být poskytnuta osobě s jinou vadou nosného nebo pohybového ústrojí, i kdyby byla lékařsky diagnostikována jako těžká porucha. Je tedy v praxi zcela běžné, že některá osoba pobírá např. příspěvek na péči, příspěvek na mobilitu atd., přesto nemá nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku motorové vozidlo. Rozhodující je vždy individuální posouzení zdravotního stavu žadatele příslušnými posudkovými lékaři OSSZ či PK MPSV dle platné právní úpravy bez ohledu na předchozí rozhodnutí vydaná ohledně jiné dávky, byť se jedná o stejného žadatele.
16. Na základě shora uvedeného je soud přesvědčen, že žalovaný nepochybil, když zamítl odvolání žalobce a dostatečně srozumitelným způsobem se s jeho odvoláním vypořádal v odůvodnění rozhodnutí ze dne 18.3.2019. Soud se plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádřeními žalovaného, jelikož plně odpovídají předmětné zákonné úpravě. Rovněž soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí i předcházející řízení, přičemž i při vypracování posudku OSSZ Plzeň-město dne 28.11.2018 byly předložené lékařské zprávy zhodnoceny, ani nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož rozhodnutí je srozumitelné a tedy i přezkoumatelné příslušným soudem; v rozhodnutí jsou také citována znění příslušných ustanovení zákona a přílohy zákona, na něž zdejší soud pro stručnost odkazuje a necituje je znovu v rozsudku. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno oprávněným správním orgánem a v souladu s platnou právní úpravou, tudíž není nezákonné.
17. Těžká vada nosného nebo pohybového ústrojí opodstatňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku motorové vozidlo je výlučně vada vyjmenovaná v příloze k zákonu, proto se musí jednat o postižení shodné, přirovnávání postižení jiných není přípustné (viz např. judikáty NSS publikované ve sbírce pod č.j. Ejk 347/2013 a Ejk 229/2016). Soud proto neshledal důvodnou žádnou z námitek uplatněných v žalobě, když navíc se víceméně jednalo o polemiku s platnou právní úpravou, přičemž argumentace žalobce, že skutečnost, že je určitý okruh nositelů nároků vymezen taxativním výčtem, nebrání správnímu orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

plnit svou povinnost a uvažovat ať už účel právní normy či kritérium spravedlnosti, je lichá. Správní orgány stejně jako soud nejsou oprávněny měnit závěry posudkových lékařů a komise ohledně posouzení zdravotního stavu žadatele o dávku dle jeho představ, ale toliko zhodnotit, zda zjištěný zdravotní stav odpovídá či nikoli splnění zákonných podmínek platné právní úpravy. Rovněž soud nezjistil, že by se žalovaný nedostatečně vyjádřil k námitkám žalobce uplatněným v odvolání proti rozhodnutí ÚP či v žalobě, i když žalobce je opačného názoru.

18. S ohledem na výše zjištěné skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, jak uvedeno shora.
19. Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (**výrok II. rozsudku**).
20. Opatřením místopředsedy zdejšího soudu ze dne 15.6.2020 sp. zn. Spr 1574/2020-3 byla věc z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti vyřizující samosoudkyně Mgr. Jany Komínkové přidělena k projednání a rozhodnutí JUDr. Aleně Hocké.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 30. října 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně